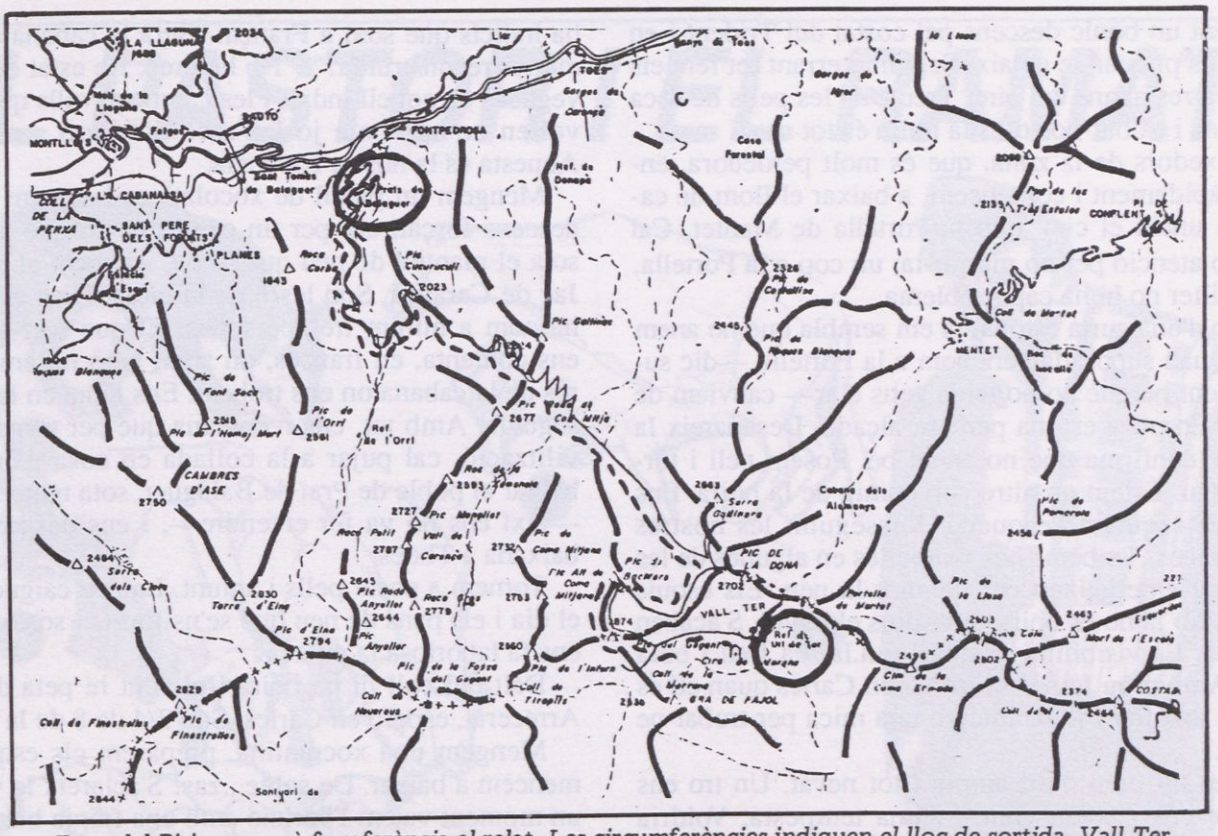

Zona del Pirineu a què fa referència el relat. Les circumferències indiquen el lloc de sortida, Vall Ter i el d'arribada, Prats de Balaguer. El traç discontinu, la ruta.

BOIRA

Fa setmanes que em diuen que faci quatre ratlles de la "perduda" que vaig tenir amb en Carles a la zona d'Ull de Ter i no em trobo gens motivat per fer-ho.

Generalment tens ganes d'explicar i escriure sortides agradables, llocs exòtics, vivències de bons records..., en definitiva, experiències meravelloses. Aquest cop, però demanen que relati una excursió on la sortida va ser agradable, ja que va acabar feliçment. Vàrem fer un llarg recorregut desconegut per mi, el qual em va agradar conèixer (es tractava del nostre Pirineu) i va ser una bona experiència que em va fer adonar que el meu sentit per resoldre moments compromesos a muntanya és, ara per ara, força correcte. Però d'aquí a dir que la nostra sortida va ser una experiència meravellosa hi ha un bon tros, tot el que em falta per trobar la motivació necessària per fer-ne un comentari.

A tot això afegiu-hi el desafortunat tractament donat per la premsa gironina —si una era nefasta, l'altra era pitjor—. Passes uns dies que la pregunta és la mateixa que et fa tothom i l'has d'explicar cinquanta mil vegades, però el més greu de tot és que, pensat fredament, tampoc va ser cap cosa de l'altre món!

Tot i així, avui, després de continuar insistint, m'han donat una raó força convincent per escriure l'aventura: és interessant que ho facis perquè altres en circumstàncies semblants en puguin aprendre.

Si és així, tenen raó. I aquí ho teniu.

Passem a explicar els fets per si encara algú no els coneix prou, cosa que m'estranyaria.

Dimarts, vigília del 1r. de maig. La sirena de la fàbrica em dóna la sortida; comença l'aventura. Previsió de mal temps amb possibilitat d'enganxar una lleugera borrasca que ha de creuar per sobre nostre durant aquests dies. El projecte previst —ambiciós i vell projecte— és sortir amb esquís de muntanya d'Ull de Ter, fer la Nord de l'Infern amb els esquís a l'esquena i tornar esquiant.

Sojornem i sopem al refugi de Pastuira. A les sis del matí primera constatació del mal temps i posterior girada al llit. Una hora més tard fem la mateixa cerimònia. A les vuit no ha pas millorat gaire el temps. Decidim llevar-nos. Estem sols al refugi; només hi ha el guarda que està dormint i ens ha deixat l'esmorzar preparat. Tot menjant i deixant passar l'estona, el temps millora. Ens animem a pujar a Vallter sense cap intenció en concret. El projecte previ agafarà més solera.

Un cop al pàrking de l'estació d'esquí s'obre una clariana; just damunt nostre que ens anima successivament a pujar al Bastiments, carenejar fins el puig de Bassimens, baixar la pala de la seva cara est, pujar a l'esquena d'ase i com que el temps aguanta i estem pletòrics de força, decidim anar al pic de la Dona. Fem el recorregut de pressa, tot xerrant de mil i una cosa. Vallter es veu sota nostre. Li explico a en Carles la possibilitat de